

paa, som Tolken. Ordføreren forklarede, at den Mand, der havde været deroppe i 30 Aar uden at lære Sproget, havde sagt, at det var godt at have en Tolk, for saa slap man for Vrøvlet og fik kun Sagens Kærne. Men saa er det i højeste Grad om at gøre for os, at vi ere Herrer over, hvem der bliver Tolk for Kommissarius, for det kunde hænde, at Tolken var en saadan Person, at han gav Kommissarius alt Vrøvlet og beholdt Sagens Kærne selv. For saa vidt det Underændringsforslag, vi Socialdemokrater have stillet, ikke bliver vedtaget, vil jeg gerne henstille til Regeringen — hvis det da i øvrigt lykkes at faa dette Forslag igennem —, at den saa øver en meget stærk Indflydelse paa, hvem der bliver Tolk, saaledes at det i det mindste bliver nogenlunde afgjort, at det, som sagt, ikke bliver Vrøvlet alene, der bliver meddelt Kommissarius, hvad meget godt kunde hænde, hvis man ikke har været i det mindste lige saa omhyggelig, maaske mere omhyggelig, med at udpege Tolken, end man synes at have været med at udpege selve Kommissarius.

Den højtærede Indenrigsminister sagde noget om, at vi skulde søge ved denne Lov at skaffe Enhed i Styrelsen. Det er meget muligt, at det er rigtigt, at det er Enhed i Styrelsen, der skal tilstræbes, skønt jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt denne Enevælde just skulde være det mest ideale, men skal man endelig den Vej, kan jeg ikke se andet end, at man saa maa stille meget betydelige Fordringer til den Mand, man sender derop. Skal man tilstræbe Enhed i Styrelsen, maa han kunne tale med Folk deroppe om Tingene og være kyndig i de Forhold, han gaar ind til, og kunne undersøge paa en ganske anden Maade end den Mand, som man, saa vidt jeg skønner, har tænkt sig. Og saa skal han endvidere ganske sikkert møde uden den Guvernørmyndighed, man agter at tillægge ham ifølge Forslaget. Det er sikkert uomtvisteligt, at den Myndighed vil bidrage til at forøge Striden om de grønlandske Anliggender i Stedet for at bidrage til Enhed i Bestræbelsernes Udførelse, saaledes som den højtærede Minister ønsker det. Den højtærede Minister sagde, at det var nødvendigt, at den paa-gældende Mand maatte have denne Myndighed, men deraf fulgte ikke, at han skulde omkalfatre alt, naar han kom til Grønland. Man ved imidlertid ikke ret meget om, i hvor høj Grad den Kommissarius, der sendes op til Grønland med den Myndighed, Forslaget tillægger ham,

agter at omkalfatre. Paa flere Punkter, erklæres det fra Regeringens Side, er man naturligvis ikke paa det nuværende Tidspunkt fuldt klar over, hvilken Myndighed man vil tillægge ham.

Saa har man talt om det uafbrudte Ophold paa 2 Aar. Saavel den højtærede Minister som Ordføreren ere meget mod at paabyde Kommissarius at skulle opholde sig i en samlet Periode paa 2 Aar paa Grønland. Man kan ikke forstaa, siger man, hvad det skal være godt for. Jeg kan nu ikke se andet end, at det er mest betryggende, naar det er Grønland, han skal undersøge, at man har ham deroppe i saa lang Tid, som man skønner det fornødent. Skulle vi endelig af med en af vore udmærkede Mænd henede fra, saa lad ham dog blive deroppe i 2 Aar i det mindste, saa have vi noget mere Sikkerhed for, at han kan blive bekendt med Tingene, end hvis han faar Lov til at rejse derop, komme tilbage og rejse derop igen, ganske som det passer ham selv. Den højtærede Minister forklarede os, at Kommissarius efter at have opholdt sig nogen Tid paa Grønland skulde komme henede igen og have Adgang til at se Virksomheden i den grønlandske Handel, Skindenes Sortering, deres Behandling, Tran-kogeriet osv. Det forekommer mig ganske vist, at det er Ting, han kunde se paa, før han rejser derop, og som adskillige Mennesker, der have med disse Sager at gøre, allerede have set paa adskillige Gange. Det kan dog sikkert lade sig gøre, at Kommissarius skaffer sig et vist Kendskab til disse Ting i Forvejen.

Ellers er jeg naturligvis enig med den højtærede Minister i, at det maaske er nok saa vigtigt at faa det, der foregaar paa den grønlandske Handels Plads i København, grundigt undersøgt — i hvert Fald naar vi se paa den økonomiske Side af Grønlands Stilling til Danmark. Det paastaas af Folk, der ere kendte med Tingene, at der har været meget store Tab paa Transalget, paa de Dispositioner, der ere trufne af Handelschefen, og paa Befragtingen paa Grønland. Det er vistnok de 3 Hovedpunkter, der er stærkest Grund til at se paa, maaske ikke saa meget for den Kommissarius, der tænkes paa, som for praktiske, i Handelsforhold kyndige Folk, og der er vistnok i høj Grad Grund til at tage Hensyn til den Betænkning, der foreligger fra et tidligere Tidspunkt, og hvori handelskyndige Folk have udtalt sig om disse Sager, ligesom der maaske ogsaa kunde være Grund til